BABRII FABULAE FRAUDULENTER A MINOIDE MYNA SUPPOSITAE.

Mynas ex itinere in Graeciam non *unum* Babrii Codicem, sed *duos* retulisse narratur a F. Dubnero (*Revue de l'Instruction Publique en Belgique. Mai* 1859. p. 145), qui alterius apographum a Boissonadio editum refert, alterum centum circiter fabulas *ineditas* continentem in Britanniam esse delatum ibique nunc illas fabulas ad editionem parari. Vidisse se quasdam ex illo libro fabulas Dubnerus refert, quarum duas l. l. protulit. En alteram:

Αἴσωπος εἶπε καὶ τόδ' ἐν παλαιφάτοις
ὄρνιθα πρώτην τὸν κόρυδον γεγεννῆσθαι,
καὶ γῆς μὲν αὐτῆς εἶπέ μιν προϋπάρχειν.
ταύτης δὲ συμβέβηκεν ἔκ τινος νούσου
φίλον γενήτην τέρμα βιότου πλῆσαι.
μήπω δὲ γαίης τηνικαῦθ' ὑπαρχούσης
οὐκ εἶχε (ποῦ γὰρ;) τὸν νεκρὸν καταθάπτειν.
ὁ δ' ἀκτέριστος προὐβέβλητο πεμπταίῃ.
ὅλως δ' ἀμηχανοῦσαν ἐν κάρῃ θάψαι.

Ambigit Dubnerus utrum haec esse dicat *une altération stupide* an *une imitation impuissante du poète*, suspicatur tamen in istis quisquiliis disiecti membra poëtae aut certe aliquas lacinias inesse, quales e Bodleiano libro Tyrwhitti acumen elicuit. Mihi et argumentum et verba non Babrio tantum sed quolibet scriptore Graeco non infimae aetatis indignissima esse videntur. Non est enim haec fabula, sed *Αἰσώπου τι γέλοιον*, quod Aristophanes aut ipse finxit aut ex ore populi acceptum scite ornavit. Attulit locum lepidissimum Galenus de Simplic. Medicam. Temperam. ac Facult. Vol. X. p. 360. Kuhnii: *ἔχει δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦτο τὸ ζῷον (ὁ κορυδὸς) ὥσπερ τινὰ λόφον ἐκ τῶν τριχῶν αὐτοφυῆ, δι' ὃν καὶ ὁ μῦθος ὃν Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς ἔγραψεν ἐπλάσθη, λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ τόνδε τὸν τρόπον· ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς καὶ πολυπράγμων οὐδ' Αἴσωπον μεμάθηκας,*

ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πρώτην πάντων ὀρνίθων γενέσθαι πρότερον τῆς γῆς κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρα αὐτῆς ἀποθνήσκειν, γῆν δ' οὐκ εἶναι, αὐτὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον, τὴν δ' ἀποροῦσαν ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρα αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι. τοῦτο δέ φασι καὶ τὸν Θεόκριτον αἰνίττεσθαι λέγοντα·

οὐδ' ἐπιτυμβίδιαι κορυδαλλίδες ἠλαίνοντι.

Aristophanis locus nullo mendo deformatus exstat in Avibus vs. 470:

ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς κοὐ πολυπράγμων οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας,
ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι
προτέραν τῆς γῆς, κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν,
γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον· τὴν δ' ἀπο-
(ροῦσαν
ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.

Theocriti locus legitur in Idyll. VII. 23. Vides unde argumentum sumtum sit: oratio quam sit absurda et inepta fugit, ut opinor, neminem.

Quid, quaeso, putidius est quam *γενήτην* pro *γεννητήν* ponere, idque pro *τὸν πατέρα*? Bellum est *πλῆσαι τέρμα βιότου*, vitae terminum *explevisse.* Pulchellum est *γῆς προϋπάρχειν*, et *τηνικαῦτα* et *ἀκτέριστος*. Quam proprie dixit *προὐβέβλητο* quum *προὔκειτο* dicere debuisset. Quam exquisite *Veteres παλαιφάτους* appellavit, et in eo vocabulo penultimam produxit, ut secundam in *προϋπάρχειν* et primam in *βιότου.* Sic solet faex Graeculorum ancipites vocales (*διχρόνους* appellant) suo arbitratu aut producere aut corripere. Tolle, si tanti est, duo menda. Dixerat Graeculus *προὐβέβλητο πεμπταῖος*, non *πεμπταίῃ*, et *τέλος δ' ἀμηχανοῦσαν*, non *ὅλως δ' ἀμηχανοῦσαν.*

Fieri potest ut abiectissimae aetatis Graeculus ista paene *βαρβαριστὶ* conscribillaverit, fieri potest ut impostor aliquis nostrae aetatis credulam eruditorum turbam ludificari et emungere voluerit, sed ut ex genuinis Babrii carminibus quidquam in istis sordibus insit id vero fieri non potest.

C. G. C.